

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **A. M.**, narozený dne X.
 státní příslušnost Republika Uzbekistán
 bytem X.
 zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
 sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
 sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2021, č. j. MV-208811-2/OAM-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání usnesení žalovaného ze dne 20. 12. 2021, č. j. MV-208811-2/OAM-2021, kterým bylo podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

azylu“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 19. 12. 2021.

II. Žalobní body

2. Žalobce se rozhodl požádat opakovaně o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že jeho rodině v Uzbekistánu bylo opakovaně vyhrožováno ze strany jeho věřitelů, kterým dluží peníze, a nemůže jim je aktuálně vrátit. Žalobci bylo vzkázáno, že půjde do vězení. Následně bylo na adresu jeho pobytu v domovském státě doručeno skutečně předvolání k výsledku na policii, přičemž žalobce se důvodně domnívá, že je to následek realizovaných výhrůzek jeho věřitelů. Přitom nemožnost hradit své závazky není na území ČR trestným činem, a žalobci tak hrozí skutečně pro případ jeho návratu do země původu vážná újma. Dne 19. 12. 2021 spolu se svým kamarádem a právním zástupcem žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová. Ze strany pracovníka cizinecké policie žalobci a jeho právnímu zástupci bylo sděleno, že jelikož již jde o žádost opakovanou, žalobce nemohou přijmout do zařízení, přičemž mu byl předložen krátký dokument k podpisu, který žalobce chápal jako projev vůle požádat o mezinárodní ochranu. Dokument mu nebyl nijak vysvětlen a podepsán byl na kapotě parkujícího vozidla před vjezdem do areálu zařízení. Ačkoli právní zástupce uvedl, že žalobce vedou k podání žádosti aktuálně nové okolnosti, nebyl na toto brán žádný zřetel. Pracovník policie si pouze zapsal adresu žalobce, a tak celou proceduru ukončil, s tím, že žalobce budou kontaktovat, což se však nestalo.
3. Z ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu vyplývá, že i opakovaná žádost musí být ze strany příslušného orgánu (Ministerstvo vnitra ČR, OAMP) nabrána a musí být rovněž ověřeny důvody, pro které žadatel o udělení mezinárodní ochrany opakovaně žádá, resp. musí být ověřeno, zda žadateli nehrozí vážná újma. Taková povinnost v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přitom jistě předpokládá, že cizinci bude umožněno, aby sdělil důvody své žádosti o azyl. Podpis dokumentu pracovníkem cizinecké policie, který není ani příslušným pracovníkem orgánu ve věci azylové, venku před Zařízením pro zajištění cizinců, jistě není zákonem aprobovaným způsobem, jak ověřit důvody, pro které se cizinec rozhodl požádat opakovaně o udělení mezinárodní ochrany.
4. Žalobce nebyl následně ani obeslán s předvoláním k ústnímu jednání, či alespoň s výzvou k vyjádření k žádosti, přičemž mu tak bylo fakticky zabráněno své důvody azylu uvést. Tedy ačkoli žalobci nemusí být v případě druhé opakované žádosti skutečně přiznáno postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je povinností správního orgánu žádost o udělení mezinárodní ochrany řádně nabrat a také zjistit důvody, které cizince k podání žádosti vedou. Jestliže žalovaný takto zjevně nepostupoval, nelze potom akceptovat napadené rozhodnutí jako zákonné.
5. Postup žalovaného, který v napadeném rozhodnutí odkazuje na to, že žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností případu a ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by jmenovaný byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy, je naprosto nepochopitelný, když zde konstatuje stav, který nezná, a zároveň neučinil nic v zájmu skutkový stav zjistit. Fakticky žalobci nebylo umožněno svou žádost odůvodnit, přičemž žalovaný tak

rozhodoval na základě naprosto nezjištěného stavu věci, a tedy v rozporu s principem materiální pravdy.

II. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že námitky žalobce neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.
7. Žádost žalobce byla správním orgánem posouzena jako další opakovaná žádost ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Správní orgán posoudil důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s tvrzeními, která žalobce učinil v rámci předchozích řízení ve věci mezinárodní ochrany. Ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázal na podstatnou změnu okolností jeho případu a nebyly shledány nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Z výše zmíněných důvodů správní orgán tuto žádost mohl posoudit dle § 11a odst. 3 zák. o azylu a řízení o této žádosti zastavil.
8. Žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2016, č. j. 78 Az 32/2016-18, podle kterého ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu představuje určitou formu zjednodušeného správního řízení, v němž již není třeba opakovaně podrobně rozebírat důvodnost jednotlivých azylových důvodů jako v řízení o původní žádosti, ale toliko posoudit, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovala možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany. K námitce žalobce, který tvrdí, že neměl dostatek prostoru, aby uvedl důvody třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a dále tvrdí, že nebyl řádně poučen, žalovaný odkazuje na spisový materiál, ze kterého je zřejmé, že žalobce byl o správním řízení, které se týkalo další opakované žádosti, řádně poučen, což následně stvrdil svým podpisem dne 19. 12. 2021. Žalovaný dodává, že v případě opakované žádosti podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu se pohovor neprovádí. Žalovaný v této souvislosti rovněž uvádí, že na základě tvrzení žalobce s ním byl na místě jeho právní zástupce, který mohl svému klientovi (žalobci) sdělit, co konkrétního má v rámci další opakované žádosti uvést. Právní zástupce v žalobě rovněž nesouhlasí s postupem správního orgánu v rámci další opakované žádosti, kdy upozorňuje na skutečnosti, že žalobce nikdo nekontaktoval. Žadatele o mezinárodní ochranu při podání další opakované žádosti i nadále stíhá tzv. břemeno tvrzení, kdy primární zdroj informací je samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází, jeho žádost je tak posuzována z hlediska skutečností, které označí za důvody podání své žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě toho nelze usuzovat, že žalovaný pochybil, neboť žalobce i jeho právní zástupce měli dostatek prostoru k tomu, aby se na správní orgán obrátili a mohli cokoliv doplnit či předložit, případně projevit svůj nesouhlas s postupem správního orgánu.
9. Právní zástupce však informace týkající se další opakované žádosti uvádí až v příložené žalobě, kdy rovněž soudu zaslal kopii předvolání žalobce k podání vysvětlení, které se týká žalobcova dluhu, který má vůči věřitelům. Tyto skutečnosti však nesvědčí o žalobcově možném pronásledování nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy podle zákona o azylu. Žalovaný k tomu odkazuje na důvodovou zprávu k novelizaci zákona: „*Cílem*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

transpozice tohoto ustanovení bylo zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v ust. § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek) a je nutné brát v úvahu i to, že pokud by byla další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána po delším časovém období (jednotky let), může se osobní situace cizince nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnit a v takovém případě by další opakovaná žádost měla být posouzena v režimu přípustnosti - zde by tedy nebyla splněna podmínka, že lze vycházet ze zjištění v minulých řízeních.“ Správní orgán dodává, že nové skutečnosti tvrzené žadatelem o mezinárodní ochranu, které by vyloučily aplikaci citovaného ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu, musí být vždy takového charakteru, že jde o podstatnou změnu okolností se vztahem k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy v zemi původu, a žadatel je musí uvést ve svém podání. To však není případ žalobce. Veškeré skutečnosti žalobcem uváděné žalovaný dostatečně zhodnotil v řízeních předchozích, proto lze aplikaci § 11a odst. 3 zákona o azylu považovat za odpovídající zjištěnému skutkovému stavu.

III. Obsah správního spisu

10. Žalobce podal dne 19. 12. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany bez bližšího odůvodnění, v Bělé Jezové, žádost přebral inspektor skupiny cizinecké policie.
11. Žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu v ČR dne 28. 11. 2018 z důvodu vysokých dluhů, které měl v Uzbekistánu, obával se, že na něj věřitelé podají žalobu k soudu. Dalším důvodem byla legalizace pobytu na území ČR, aby zde mohl pracovat a aby se zde mohla léčit jeho manželka. Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 3. 2019 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana. Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 Az 19/2019-22 zamítl. Proti rozsudku soudu podal žalobce kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který ji usnesením ze dne 24. 10. 2019, č. j. 10 Azs 319/2019-25 (nabytí právní moci 30. 10. 2019) odmítl pro nepřijatelnost.
12. Podruhé požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany dne 10. 11. 2019, rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 3. 2021 byla žádost žalobce posouzena jako nepřipustná podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný shledal, že důvody uvedené ve druhé žádosti jsou totožné, tedy dluhy ve vlasti, žalobce doplnil, že se v případě návratu nedá spolehnout na pomoc státních orgánů. Soudu je z úřední činnosti známo, že žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, odkladný účinek nebyl přiznán a rozsudkem ze dne 16. 5. 2022, č. j. 20 Az 22/2021-36 byla žaloba zamítnuta (18. 5. 2022 nabytí právní moci). V rozsudku zdejší soud uvedl, že žalobce v druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala meritorní hodnocení této žádosti, řádně odůvodněn a podložen dostatečnými podklady byl i závěr žalovaného o tom, že v zemi původu nedošlo od meritorního posuzování předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany k žádné zásadní změně situace, která by zakládala

opodstatněnost této opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Kasační stížnost nebyla podána.

13. Třetí žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 19. 12. 2021. Správní orgán vydal dne 20. 12. 2021 usnesení o zastavení řízení podle § 11 písm. a) odst. 3 zákona o azylu. Žalovaný shledal, že žalobce neuvedl ve své třetí žádosti žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu, ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování či hrozbě vážné újmy.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“, jelikož účastníci se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.“*
16. Žalovaný v souladu s judikaturou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38) v odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany odůvodnil, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. V této souvislosti si žalovaný obstaral aktuální zprávy o zemi původu, které v žalobě nebyly zpochybněny, a není v souvislosti s nimi nic namítáno.
17. Postup podle tohoto ustanovení se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením. Všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny žalovaným i správními soudy, a to jak v prvním standardním řízení, tak v řízení o první opakované žádosti. Případné nové skutečnosti musí být takového charakteru, že jde o podstatnou změnu okolností se

vztahem k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy a žadatel je musí uvést ve svém podání. Ne každá nová skutečnost tedy naplní tyto podmínky. Ministerstvo o režimu této další opakované žádosti rozhodne v „mikro“ řízení a řízení o žádosti buď usnesením zastaví, anebo žadatele vyzve, aby se dostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti, což jasně indikuje, že ministerstvo žádost vyhodnotilo jako přípustnou a činí další kroky v řízení (srovnej komentář k zákonu o azylu CHMELÍČKOVÁ, Nataša a Veronika VOTOČKOVÁ. Zákon o azylu: Praktický komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer).

18. Žalobce v žalobě tvrdil, že nedostal příležitost vysvětlit nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany a nebyl ani obeslán s předvoláním k ústnímu jednání, či alespoň s výzvou k vyjádření k žádosti, přičemž mu tak bylo fakticky zabráněno své důvody azylu uvést. Této námitce nelze přisvědčit. Žalobce podával žádost o mezinárodní ochranu spolu se svým advokátem, minimálně jeho zástupci muselo být zřejmé, že pohovor nebude proveden s ohledem na znění ust. § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, zvláště pokud v žádosti nebyly uvedeny žádné skutečnosti. Ze spisu je pak zřejmé, že se žalobci dostalo v souvislosti s podáním další opakované žádosti poučení, které sám podepsal. Také s ohledem na krátkou lhůtu pro vydání rozhodnutí (deset dnů), nemohl žalobce legitimně očekávat, že bude ještě dále vyzýván k vyjádření ke své žádosti, kterou sám podal, a kde veškeré nové skutečnosti měl uvést, případně svá tvrzení podpořit důkazy. Pokud je v žalobě naznačováno, že snad byly pochybnosti o tom, co žalobce podepsal, soud konstatuje, že povaha listiny je zcela zřejmá, když se v ní výslovně uvádí, že jde o žádost o udělení mezinárodní ochrany, vše podle žalobních tvrzení proběhlo v přítomnosti advokáta žalobce, lze tedy mít za to, že tento zájmy svého klienta při tomto úkonu hájil. Soud nevidí důvod, proč by pracovník policie měl dále vysvětlovat, že jde o žádost o mezinárodní ochranu (když právě podání této žádosti se žalobce se svým zástupcem domáhal), zároveň jim bylo také předáno poučení, které žalobce podepsal.
19. Pokud žalobce namítal jako vadu řízení, že žádost o mezinárodní ochranu převzal pracovník cizinecké policie, který není ani příslušným pracovníkem příslušného orgánu ve věci azylové, venku před Zařízením pro zajištění cizinců, k tomuto soud odkazuje na ust. § 3 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, ze kterého je zřejmé, že pracovník policie naopak podle zákona je oprávněn a povinen žádost o mezinárodní ochranu převzít. Pokud byla žádost převzata nikoli přímo v zařízení pro zajištění cizinců, ale před ním, v tomto soud neshledává nezákonnost mající vliv na správnost rozhodnutí. Z popsanych okolností nelze dovodit, že by žalobce, v přítomnosti svého advokáta, neměl možnost doplnit důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu. Pro úplnost soud konstatuje, že v zařízení pro zajištění cizinců se podává žádost o mezinárodní ochranu, pokud jde o cizince zajištěného (což nebyl případ žalobce). Žalobce se měl v souladu s ust. § 3a odst. 1 bod 3 zákona o azylu dostavit na odbor cizinecké policie krajského ředitelství policie.
20. Žalobce dále namítal, že závěr žalovaného, že žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti žádné nové skutečnosti, je naprosto nepochopitelný, neboť žalovaný tento nový stav neznal a nijak ho nezjišťoval, rozhodnutí je tak dle žalobce v rozporu se zásadou materiální pravdy.
21. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Dle názoru Nejvyššího správního soudu existují v rámci azylového řízení dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval

pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunes břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.“ Žalobce neuvedl žádné důvody pro třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný tak neměl v podstatě co hodnotit, správně obstaral aktuální podklady k situaci v zemi původu žalobce.

22. Žalobce důvody pro podání třetí žádosti o mezinárodní ochranu uvedl až v žalobě, kdy tvrdil, že jeho rodině v Uzbekistánu bylo opakovaně vyhrožováno ze strany jeho věřitelů, kterým dluží peníze a nemůže jim je aktuálně vrátit. Žalobci bylo vzkázáno, že půjde do vězení. Následně bylo na adresu jeho pobytu v domovském státě doručeno předvolání k výslechu na policii, přičemž žalobce se důvodně domnívá, že je to následek realizovaných výhrůzek jeho věřitelů. Soudu též předložil předvolání na 15. 12. 2021 k podání vysvětlení v řízení podle § 168 odst. 3 písm. b) trestního zákona Republiky Uzbekistán.
23. Pro úplnost je soud nucen konstatovat, že důvody žalobce pro žádost o mezinárodní ochranu jsou i ve třetím případě totožné. Stále jde o obavy z věřitelů, kterým nemůže vrátit peníze. Obavy z uvěznění kvůli svým dluhům žalobce prezentoval již v pohovoru k opakované žádosti (dne 12. 8. 2020), tyto obavy posuzoval žalovaný již v rámci rozhodnutí ze dne 22. 3. 2021, opakovanou žádost o mezinárodní ochranu posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žaloba byla zdejší soudem zamítnuta. Na uvedených závěrech nemění nic ani předložené předvolání (které tyto důvody jen potvrzuje). Těmito obavami žalobce se soudy opakovaně zabývaly, včetně Nejvyššího soudu správního. Ani v souvislosti s předvoláním žalobce soud neshledal, že by tvrzení žalobce nasvědčovala vážné újmě. Samotná povinnost žalobce dostavit se k podání vysvětlení v trestním řízení, ani případné vedení trestního řízení nemá samo o sobě bez dalšího azylově relevantní rozměr.
24. V projednávaném případě nic nenasvědčuje, že by šlo o některý z případů zmiňovaných judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 8. 12. 2021, č. j. 8 Azs 114/2021-46), podle které hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání může být azylově relevantní za předpokladu, že bude z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání významně vymykají obvyklým standardům země původu, tedy nejedná se o běžný trestní případ, ale o trestní stíhání, které je vykonstruované a je politicky či zájmově motivované a ovlivňované.
25. Žalobce připouští, že dluhy má, soudu nijak nevysvětluje, jaký trestný čin upravuje citovaná skutková podstata, ani v návrhu nijak nekonkretizuje, proč postup uzbeckých státních úřadů považuje za „perzekuci státních orgánů“, nikoli za legitimní vyšetřování podezření z trestného činu. Soud dodává, že podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2021, č. j. 11 Tcu 42/2021-236, se ust. § 168 odst. 3 trestního zákoníku Republiky Uzbekistán týká zřejmě trestného činu podvodu, tento typ trestného činu upravuje i český trestní zákoník.
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. února 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně